

MARTINA DRIJVEROVÁ

kouzlo

VOODOO

Albatros

MARTINA DRIJVEROVÁ

kouzlo VOODOO

Ilustroval Vojtěch Otčenášek

Albatros

© Martina Drijverová, 2014

Illustrations © Vojtěch Otčenášek, 2014

ISBN 978-80-00-03656-4

1.

CESTA

„**B**ojím se,“ promluvila Anna. „Mám strach. Totiž...“

Už zas otravuje. Celou cestu. Proč jí nestačí jedna věta? Co z ní ještě vypadne? zauvažoval Jan. *Zachvátily mě obavy? Třesu se hrůzou? Pojal mě děs?*

To má z těch knížek pro dívky, co pořád čte. Nic moc se v nich neděje, dobrodružství tam nenajdeš, zato city, nešťastné děvy, ušlechtilé, nebo naopak rozmařilé mladíky. Na každé stránce někdo zmírá láskou. A hlavně tam popisují každé duševní hnutí hrdinky.

„Mám takový divný pocit, víš? Že se něco stane.“

Už se do toho dala. Popisuje. Sestra, malá, hloupá. Deset let. Postarám se o ni, slíbil Jan matce. Ale jak to vydrží?

Cesta by mohla být báječná. Devatenácté století je přece stoletím technického pokroku. Jak úžasný je vlak! S koňskou drožkou se nedá srovnat. Funicí lokomotiva jako velké černé zvíře postupuje stále kupředu. Rytmické bouchání kol zní jako hudba. Za okny ubíhá zimní krajina, každou chvíli uvidíš něco nového. Ano, cesta by mohla být krásná! Ale s Annou se všechno kazí. Nedá pokoj, nemůže být chvíli zticha!

„A ty se neobáváš...?“

Panebože.

„Ne, já se neobávám. Čeho bych se měl obávat?“

„Já vím, že to nechceš říct, protože muži nesmí dát na jevo obavy. Ale ty přece ještě muž nejsi! Je ti čtrnáct, takže jsi hoch. A můžeš tedy projevovat city.“

Úúúú. Hoch. A má projevovat city. Ty knížky by jí měli zakázat.

„Poslyš. Nebojím se ničeho. Naopak. Já se k tetě těším.“

„Ale skoro ji neznáme! Já tedy vůbec. Otec řekl, že je sice krásná, ale podivínka. Žije sama, co strýček zmizel. Píše básně. A ten dům...“

Ten dům musí být pohádka. Orlí hnízdo. Něco jako hrad, stojí v horách, daleko od vesnice, plný památek ze strýcových cest. Strýc je dobrodruh, řekl jednou otec. Strašně riskuje!

Možná, ale bez rizika by nebylo dobrodružství, řekl si Jan. Kam všude se strýc dostal! Byl v Africe, v Asii, v Americe.

*Ano, cesta by mohla být krásná!
Ale s Annou se všechno kazí.
Nedá pokoj, nemůže být chvíli zticha!*

Psal o svých výpravách články do novin. A odevšad něco přivezl. Trofeje, vycpaná zvířata, nejrůznější předměty. To všechno si Jan prohlédne. Může být něco úžasnějšího? A navíc: žádná výuka, žádné úkoly! Anna nemá rozum. Co by ji tak mohlo uklidnit? Třeba tohle:

„Ten dům je přepychově zařízený, říkala matka. V každém pokoji krb, několik koupelen. A nebudeš se tam muset učit.“

„Vezu si s sebou učebnici francouzštiny. Budu si opakovat,“ prohlásila Anna.

To snad není pravda.

„Nerada bych vyšla ze cviku. Francouzština je pro mladé dívky neocenitelná.“

Ha, ha. Mladá dívka. Leda tak pulec.

„Mám s sebou i vyšívání a... Co je to?“

„Co by. Vlak houká. Asi vjedeme do tunelu.“

„Bože, bude tam tma!“

Vlak zahoukal znovu. Anna chytila bratra za ruku. Tunel nebyl dlouhý, ale tma v něm byla. Pořádná. Ona mi tu ruku snad rozmačká, pomyslel si Jan. Klepe se. Co by ji tak asi v tunelu mohlo potkat? Duch?

„Nesnáším vlaky...“ zafňukala Anna.

„Vlak,“ opravil ji Jan. „Jedeme jím poprvé.“

„To je jedno. Nelíbí se mi. Kouří. Na sedadlech byly saze, mám zašmouranou sukni. A v jídelním voze mi řekli ‚dívenko‘!“

„Jak ti měli říkat?“

„Slečno, přece! Ubrousek jsem si musela vzít sama, nikdo mi ho nepodal. Jídlo také nic moc – to jehněčí bylo suché a brambory málo opečené. Doufám, že u tety bude lepší obsluha!“

„Co vím, je tam komorník, služebná a kuchařka.“

„Jen aby byli úslužní. A jídlo – kdovíjaké u tety bude. Já vím, ona sama vařit nemusí, je bohatá, ale jestli neumí poručit...“ Anna se otočila k oknu a mračila se na krajinu. Přitom bylo krásně, závěje sněhu se třpytily v slunci.

Já se z ní zblázním. Jak to s ní vydržím? prolétlo Janovi hlavou. Protivná, ukňouraná, rozmazlená. Stará se jen o to, jak se cítí, jak vypadá. Vlasy si natáčí na papírky, na obličej si plácá smetanu. Je docela hezká, s těmi blond lokýnkami. Ale hloupá. Všeho se bojí. Snad se jí ujme tetička. A já budu mít dost času na čtení. Ty knížky pana Verna, co si vezu, jsou úžasné.

Vlak zpomalil, vjel do stanice.

„Jsme tady. Dělej, vstávej!“

„Jen aby tam byl nosič,“ vzdychla Anna. „Postaráš se o to, vid’? Mám dojem, že mě začíná bolet hlava...“

„Teta psala, že nás bude čekat komorník a ten se o všechno postará. Už ho vidím, támhle, to je určitě on. Ano, mává na nás.“

„Doufám, že bude zdvořilý!“ zakuňkala Anna.

2.

TETA

Komorník zdvořilý byl. Anně říkal slečno, takže se rozzářila. Cestou z vesnice komorník uctivě hovořil, poptal se po zdraví celé rodiny a vůbec byl úslužný. Dveře domu otevřel s velikou poklonou.

„To je krásný salon!“ vykřikla Anna, když je komorník uvedl do domu. Rozhlížela se po bohatě zařízené místnosti. Na oknech visely vyšíváné závěsy, na stolcích se třpytilo stříbro. V krbu hořel oheň, plameny tančily jako živé.

No zaplať Bůh, pomyslel si Jan. Aspoň s něčím je ta holka spokojená. Na bolení hlavy, zdá se, zapomněla.

„Ty koberce... úžasné!“

„Pravděpodobně perské,“ vysvětlil Jan. „Strýček v Persii byl. Vidíš, to je on...“

Portrét vysokého muže byl umístěn nad krbem. Strýc byl oblečen v cestovním: vysoké boty, lovecká kazajka, v ruce držel pušku. V osmahlém obličejí zářily černé oči. Dobrodruh. Chtěl bych také cestovat, objevovat nové věci, napadlo Jana.

„Má hezké oči. A vůbec je pohledný. Ani se nedivím, že se tetě po něm stýská,“ řekla Anna. „Dívá se na mě! Ať se hnu, kam chci, pořád na mě kouká. Jak to? Je to nějaké kouzlo?“ zeptala se Anna.

„Ne, to je jen způsob malby. Tak se ti tu líbí?“

„Salon ano. Ale ten dům... Vypadá strašidelně, nemyslíš?“

Možná má pravdu, připustil Jan. Ten dům opravdu není jako jiné. Je krásný, ale trochu hrozivý, tajemný, hlavně teď, když se venku stmívá. Co nás v něm asi čeká? Páni! Že bych byl taky ustrašený, jako ta moje sestra? Mám snad taky předtuchu? Pocity?!

„Je skoro jako nějaký zámek,“ pokračovala Anna. „Ta věžička, cimbuří. Možná tam obchází bílá paní a...“

Anna nedokončila větu a vyjekla. Paní, co scházela po schodech, bílá nebyla. Naopak, byla černá! Černé oči, černé vlasy, černé šaty. I ten krajkový šál, který měla přehozený přes ramena, byl černý. Přišla zřejmě zvenku, protože měla dosud nasazený klobouk se závojem. Černým,

pochopitelně. Nosí smutek za strýčka, došlo Janovi. Ale přece není jasné, jestli je mrtvý nebo ne...

Je krásná. Je smutná. Je tajemná. Jako její dům, napadlo Annu.

„Vítám vás, děti!“ zvolala dáma a usmála se. „Konečně jste tady. Posadte se. Jaká byla cesta? Neunavila vás příliš? Je to od vás daleko..“

„Děkuji, cesta byla velice příjemná, tetičko,“ odpověděl Jan zdvořile a usedl na pohovku.

Anna se posadila do křesla, rovně, aby se neopírala, a zkrřížila nohy v kotnících, jak ji to naučili. Slušně vychovaná dívka si nemá hovět, má být ochotná kdykoli vyskočit.

„Mně se cesta také zamlouvala,“ řekla Anna. Ta lhářka!

„Doufám, že se vám u mě bude líbit,“ pokračovala teta.

„Určitě. Je to krásný dům!“ řekl Jan.

„Proč se mu říká Orlí hnízdo?“ zeptala se Anna.

„Je to nejvýše položená stavba v kraji, zčásti leží na skále a také o samotě, proto ten název. Orli nemají rádi společnost.“

A ty asi taky ne, pomyslel si Jan.

Teta se obrátila ke komorníkovi: „Róza může servírovat svačinu, Roberte. A vy se postarejte dětem o zavazadla.“

Komorník kývl, zmizel.

„Ani bych vás nepoznala,“ pokračovala teta. „Když jsem tě viděla naposledy, Jene, jezdil jsi na dřevěném koníkovi. A Anička sotva začínala chodit. Tolik let uplynulo! Ale jste si hodně podobní, nezapřete, že jste sourozenci.“

*„Vítám vás, děti!“ zvolala dáma a usmála se.
„Konečně jste tady. Posadte se. Jaká byla cesta?
Neunavila vás příliš? Je to od vás daleko...“*

Já bych to klidně zapřel, ušklíbl se v duchu Jan.

„Teto, smím se zeptat, proč jsi k nám nikdy nepřijela na návštěvu?“ zeptala se Anna. „Tedy, jestli tě můj dotaz neobtěžuje...“

„To víš, že neobtěžuje,“ usmála se teta. „Můžete se mě ptát na cokoli. Proč jsem k vám nepřijela? Celá léta jsem cestovala. Váš strýc mě brával téměř na všechny badatelské výpravy. Byl to pestrý život. A velmi poučný. Ovšem nyní... Můj manžel se nejspíš vydal na poslední cestu. Tentokrát nechtěl, abych jela s ním, měla to být náročná expedice.“

Dáma vytáhla kapesník a otřela si oči.

„O strýčkovi stále nejsou žádné zprávy?“ zeptal se Jan.

„Bohužel. Ani zmínka. Včera... včera jej oficiálně prohlásili za mrtvého.“

„To ale přece ještě neznamená –“ začal Jan, ale Anna mu skočila do řeči: „Upřímnou soustrast, tetinko,“ a podala tetě ruku. Věděla, že tak se to dělá na pohřbech.

„Děkuji. Jsi milá holčička,“ pohládila teta Annu po vlasech. „Ale mluvmе raději o vás. Tady je svačina...“

Služebná vjela do místnosti s vozíkem. Čaj, bílá káva, voda s plátky citronu. Chlebičky se šunkou, s okurkou, dortíky s polevou, sušenky.

„Prosím, berte si!“

Hmmm, to je dobrota, pomyslel si Jan. Ochutnám ode všeho. Jo, jídlo, to každého dobře naladí. I Annu, že? Vida, olízla si tajně prsty, slečna. To jí připomenu, až zas bude otravovat.

„Povězte mi,“ ozvala se teta, „neštovice ve městě stále řadí?“

„Pořád. Maminka byla hrozně ráda, že se nás můžeš ujmout, teto, abychom se nenakazili. A já jsem taky ráda,“ usmála se Anna, „hrozně nerada bych byla poďobaná...“

„Jistě, to chápu. To by byla skutečně škoda, máš takové hedvábné tvářičky. A v tvém věku je už třeba dbát o pleť.“

Jan si položil na talíř čtvrtý dortík. Teď si teta Annu získala, to je jisté. O čem se s ní budu bavit já? Chtěl bych se dovědět víc o těch výpravách...

Do pokoje vešel komorník. „Omlouvám se, že ruším, ale je tu policista, madam. Mám ho pustit dál?“

„Ovšem. Třeba má zprávu...“ teta se zarazila. „Ať vejde!“

3.

POLICISTA

Je něco nového?“ vrhla se teta k vysokému muži v uniformě.

Policista zavrtěl hlavou. „O vašem manželovi ne, madam, bohužel. Snad časem...“

„Ach tak. Dobrá. Dovolte, abych vám představila své hosty – má neter, slečna Anna, můj synovec, pan Jan.“

Policista se úslužně uklonil. „Velice mě těší. Nerad vás ruším...“

„Prosím, neomlouvejte se,“ řekla teta. „Jistě máte něco důležitého!“

„Dá se to tak říci,“ kývl mladý muž. „Dnes přicházím s dotazem – a také s varováním.“

„Skutečně?“ pípala Anna. Pohodila hlavou, aby se jí lokýnky rozhoupaly. Policista byl mladý, hezký, uniforma mu dobře padla, a poté, co sňal služební přilbu, bylo vidět, jak se mu vlasy kadeří v prstýnkách.

Sen paní a dívek, pomyslel si zlomyslně Jan.

„Prosím, posaďte se,“ pokývla teta k židli. „Trochu čaje? Chlebiček? Máme také sušenky!“

„Velice děkuji, madam, rád si vezmu trochu čaje, mohli prosit. Jsem dost zmrzlý. Venku se ochlazuje, vítr nabývá na síle... Asi brzo přijde vánice,“ odpověděl velmi zdvořile policista.

„Počítám s ní. Komorník s Rózou i s kuchařkou pojedou navečer do vsi, aby doplnili zásoby, pro případ, že by později bylo mnoho sněhu.“

„Velmi rozumné, madam,“ kývl policista. „Ach, děkuji za čaj. A vám také slečno,“ usmál se na Annu, která mu podala talířek se sušenkami. Anna sklopila oči a zamrkala. Kdo ji tohle učí? podivil se Jan. Ona koketuje!

„Dovolte mi sdělit vám, proč jsem přišel,“ řekl policista. „Prosím, podívejte se na tenhle obrázek. Neviděli jste zde tohoto muže?“

A policista podal ženě fotografii.

„Obrázek je velice nejasný, rozmazaný,“ podotkla teta. „Rozpoznávám jen vousy...“

„Ano, je nejasný, byl pořízen, když ten muž utíkal.“

A vousy si samozřejmě mohl oholit. Nicméně tvar hlavy je částečně rozpoznatelný.“

„Četl jsem knihu pana Lombrosa *Člověk zločinný*. On píše, že podle tvaru hlavy se zločinec dá poznat,“ vmísil se do řeči Jan. Vstal a nakoukl tetě přes rameno. „Mohu se podívat?“

„Jistě,“ kývla teta. „Zdá se, že máš o zločinech jisté znalosti...“

„Trošku,“ usmál se Jan. „Ale jen z literatury.“

„Ano, to je užitečné,“ řekl policista. „Máte pravdu, mladý pane, zločinci mají zvláštní lebky. Knihu pana Lombrosa *O typech zločineckých* si často čtu. On rozlišuje lidi na rozené zločince, občasné zločince a zločince z vášně...“

„Ach,“ vydechla Anna. „Z vášně! Jak zajímavé!“

„Ano,“ usmál se policista. „I takoví jsou. Obecně mají zločinci šikmé čelo, mohutné čelisti a nepravidelnosti ve tvaru lebky. Jenže co z toho? Vidím člověka s podezřelou hlavou, ale zatknout ho nemohu, když dosud nic nespáchal. Ovšem tenhle...“

„Ten něco spáchal!“ uhodla Anna. „Je to zločinec?“

„Ano, slečno. Hledaný pro loupeže a žhářství.“

„Žhářství?!“ vyhrkl Jan. „V tomhle kraji se musí oheň rychle šířit, při tom stálém větru...“

„To máte pravdu, mladý pane,“ kývl policista. „Ten muž je nebezpečný. Zatím se nepodařilo dostat ho do vězení. A píší o něm, že nepřiměřeně reaguje na podněty.“

„Co to znamená?“ zeptala se Anna.

*„Dovolte mi sdělit vám, proč jsem přišel,“ řekl policista.
„Prosím, podívejte se na tenhle obrázek.
Neviděli jste zde tohoto muže?“*

„Těžko říct. Ale jestli tomu rozumím, on někdy zapálí – a jindy ne.“

„Cože?“ vyhrkl Jan.

Policista si otřel ústa ubrouskem a natáhl ruku po sušence. To jich moc nezbyde, pomyslel si Jan.

„Zapálí? A co?“ zeptala se Anna.

„Totiž... vždycky vykrade dům, že ano. Ale někdy, někdy ho taky zapálí. A nikdo neví, proč. Zdá se, že v některých případech ho něco jaksi... rozčílilo. A pak rozdělal oheň.“

„Hrůza!“ vyhrkla Anna.

„Snad byste nám mohl o těch případech říci nějaké podrobnosti!“ napadlo Jana.

„Tedy, já myslím, že to stačí,“ vmísila se do hovoru teta.

Pohlédla starostlivě na Annu. „Byli jsme informováni. Toho muže jsme neviděli. Kdyby se objevil, dáme vám samozřejmě vědět. Pokud jde o náš dům, je dobře střežen. Robert má pušku a na noc zavíráme okenice a dveře na závory.“

„Jistě, madam. To vím. Také se o vás nebojím, pokládal jsem jen za svou povinnost...“

„Správně, to je v pořádku. Teď už se ale rozloučíme, že.“

Teta vstala. I policista se zvedl ze židle. Mrkl na Annu: „Vážně, nemáte se čeho bát, slečinko... Sbohem!“

Odpovědí mu byl roztomilý úsměv.

„Pokud jste dojedli, myslím, že bych vás mohla zavést do pokoje,“ ozvala se teta, když za policistou zaklaply dveře. „Vybalíte si, trochu si odpočnete... Tudy, po schodech nahoru, až do věže.“

„A večere, tetičko?“ zeptal se Jan.

„Tedy, Jendo!“ ušklíbla se Anna. „Sotva jsi dojedl svačinu!“
Jan si s nevolí uvědomil, že rudne ve tváři.

„Myslím tím, v kolik hodin se podává!“

Teta se usmála. „Přesně v sedm. Ostatně uslyšíte gong.
Tak, tady je váš pokoj, za ním ložnice. Líbí se vám tu?“

„Aby ne...“ vydechl Jan.

Pokoj byl veliký, za ním malá místnost s dvěma lůžky. V krbu plál oheň, na stole hořela petrolejová lampa. Vrhala světlo na neuvěřitelné věci. Pokoj musel patřit strýci, všude byly stopy jeho badatelské činnosti. Vycpaná zvířata, oštěpy, luky a šípy, skříňky s mušlemi, motýly a drahými kameny. O zeď stály opřeny štíty afrických domorodců i velký egyptský sarkofág.

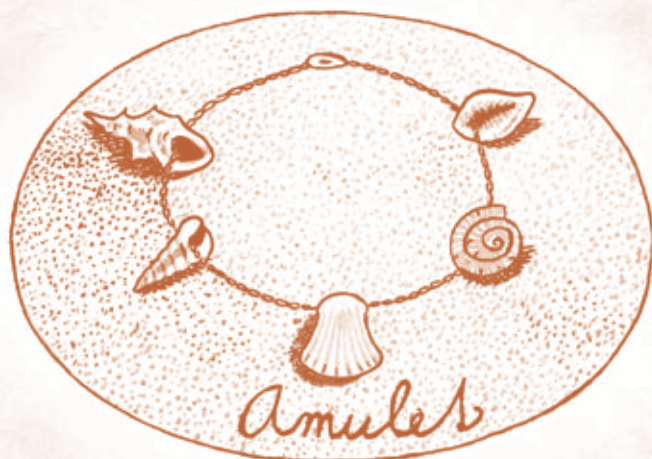
„Ubytovala jsem vás zde, abyste získali nové vědomosti,“ vysvětlila teta. „Když teď nemáte výuku. Můžete čerpat i ze strýčkových zápisků, tady jsou, v knihovně. Všechno je vám k dispozici. Koupelna je hned vedle.“

„Tetičko, to je úžasné!“ poděkoval Jan. „Jsme ti vážně vděční. Oba. Vid', Anno?“

„Jistě,“ uklonila se Anna. Ale přesvědčivě to neznělo.

4.

PRVNÍ VEČER

Jídlo bylo skvělé. Plněná vejce, pak řízek s opečenými brambory, salát a jako dezert skořicový koláč. Po večeři teta sepsala seznam věcí, pro který měli Robert s Rózou a s kuchařkou zajet.

„Máte nějaké specifické přání?“ zeptala se teta. „Kupec ze vsi dodá cokoli...“

„I datle a fíky?“ zeptala se Anna.

„Jistě. Připíšu je na seznam, když je máš ráda.“

„Děkuju, tetičko. Jsi moc hodná!“

„A ty, Jene, nechceš nic?“

„Ne, díky. Jen snad... nějaký velký zápisník. Vzal jsem si s sebou notýsek, ale teď, když vidím všechny ty strýčkovy památky z cest, chtěl bych si je nakreslit. A na to potřebuji větší papír.“

„Tvůj zájem mě těší,“ usmála se teta. „Ale zápisník nemusím objednávat. Ještě jich tu po mém muži dost zbylo.“

Teta otevřela zásuvku stolu a podala Janovi velký notes. „Prosím, je tvůj. A teď byste se měli odebrat na lože, je už dost pozdě a musíte být unavení. Aničce se klíží oči.“

Jan s Annou příliš ospalí nebyli. Ale pochopili, že teta už chce být sama, proto dali dobrou noc a spořádaně odešli do pokoje.

„Večeře byla dobrá. Moc dobrá, hlavně skořicový koláč. Ale ten pokoj je divný,“ zakňourala Anna. Vypadá jako dikobraz, napadlo Jana. Po návštěvě koupelny si natočila vlasy a papírky jí na hlavě trčely do všech stran.

„Divný?! Tenhle pokoj? Je úžasný!“

„Ti vycpaní ptáci... vidíš, jaké mají zlé oči?“

„Zlé nejsou. Jen skleněné, to je všechno.“

„A ta skříň vypadá jako rakev,“ pokračovala fňukavě Anna.

„Bože, ty jsi nevzdělaná,“ vzdychl Jan. „Prý skříň. Vždyť je to egyptský sarkofág! Ale rakev to vlastně je. Možná je uvnitř mumie.“

„Mumie?“

„Nebožtík.“

Anna vypískla.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.